

Slavnost zmrtvýchvstání Páně – Hod Boží velikonoční

Když Bůh podle vyprávění 1. knihy Mojžíšovy dokončil stvoření, odpočinul sedmý den od svého díla, o kterém věděl, že bylo dobré a zasvětil tento den sobě. Člověk v tento den měl děkovat svému Tvůrci za dar stvoření a měl ho oslavovat. Byl to sobotní sváteční den, který slavil starozákonní lid Boží.

Novozákonní lid Boží slaví neděli jako den zasvěcený Bohu, v němž oslavuje nejen svého Tvůrce, ale svého Vykupitele. Neděle je dnem památky zmrtvýchvstání Páně. I tentokrát odpočinul Bůh v osobě svého Syna našeho Pána Ježíše Krista od díla nového stvoření, které bylo dokonáno na kříži. Když zaznělo z kříže „Dokonáno jest“, bylo to slovo dovršení díla, které přišel Kristus vykonat na svět. Svět, do něhož vnesl člověk hříchem chaos, byl znovu pozvednut v Boží řád a člověk, který ztratil blízkost Boží, ji znovu získal v nové, ještě obdivuhodnější formě. A lidstvo rozloučené, nesoucí kletbu hříchu, se stalo rodinou Boží. Velikonoční skutečnost zmrtvýchvstání Páně se stala středem naší víry, naděje i oslavy Boží.

Středem naší víry, neboť v ní kotví její jistota. Kristus, který povstává z hrobu, je Bůh, Pán života a smrti, vítězný vládce vykoupeného Božího lidu, svatý, silný a nesmrtelný, jak jsme zpívali na Velký pátek, ten, který umřel a přece nikdy neumírá, ten, který se zjevil svým apoštolům ve svém oslavení a přesvědčil je o svém božství. Poskytl jednou provždy svému lidu největší důkaz svého božství. Velikonoční skutečnost je střed a záruka naší naděje. Naděje, která vzplane náhle a neočekávaně tam, kde se všechno zdálo ztroskotané a ztracené, tak jako vytanula v nedělní ráno po Velkém pátku, který byl pro apoštoly definitivním koncem jejich snu o mesiášské říši. Naděje, která začíná tam, kde končí lidské naděje, nová, jiná a větší než byly ty, na jejichž hrobu se zrodila.

Bůh nevypočitatelný a nevystihnutelný nese lidem vstříc naději, která přesáhla možnosti jejich představ. Takovouto naději vždy znovu otevírá člověku Bůh ve všech situacích, jestliže mu dá svou plnou důvěru. Touto velikonoční nadějí se rozevírá temný průsmyk smrti v jasnou bránu do nového života mocí a silou velikonočního tajemství. Temná hodina noci, v níž vyústí lidský život, se promění ve vítězné ráno, jaké bylo to, v němž povstal ze svého hrobu Kristus. Neboť jestliže jsme s ním srostlí tím, že jsme mu podobní v jeho smrti, říká sv. Pavel v listu k Římanům, budeme mu podobní i v jeho zmrtvýchvstání. Smrt je tedy vstup ve velikonoční skutečnost Krista, jestliže se člověk ztotožní s Kristem v obětním odevzdání svého života do rukou Otce.

Velikonoční skutečnost je středem naší liturgie. Mše sv. je slavení velikonoční radosti z vykoupení. Kristus oslavený se zpřítomňuje mezi námi tak jako tenkrát, když stanul uprostřed svých věrných a oslovil je „Pokoj vám“. I nám nese tedy svůj velikonoční pokoj a radost, kterou přinesl učedníkům. Velikonoční hostina, o které se jedl beránek, se stala předobrazem mše sv., v níž Beránkem je Kristus, který byl obětován za své ovce a sám nevinný usmířil hříšníky s Otcem – jak zpíváme ve velikonočním hymnu. V hymnu, který se modlíme v kněžských hodinkách, je tato skutečnost krásně vyjádřena:

Královskou hostinu Beránka
slavme dnes v rouchu bělostném
a Kristu Vládci zpívejme
že mořem Rudým provedl nás.

To, co se u této hostiny nabízí, je jeho krev a tělo, velikonoční plody jeho oběti – památka jeho zmrtvýchvstání: nový život těm, kteří byli k životu znovu zrozeni. Slavme tedy dnes s radostí a vděčností velikonoční hostinu lásky a oběti a účastněme se na jejím dobru.

Ať tedy Kristus podle závěrečných slov hymnu

je věčnou velikonoční radostí pro naše duše
a vysvobozuje od smrti, kterou nám přináší hřích,
ty, které zrodil k novému životu.